

La tribuna

Viure de la política o per la política

Vergonya els hauria de fer falta a la veritat per tal de mirar per l'interès propi

DAVID

Pérez

Deia **Max Weber** que la diferència entre viure «de» la política o «per» la política es redueix a un nivell molt baix, el nivell econòmic. És a dir:

-Entendre la política com a professió i gaudir d'una font d'ingressos duradora.

-Entendre la política com una vocació i de manera puntual.

Segons el diccionari, un professional és aquella persona que exerceix com a professió una activitat que ordinàriament no ho constitueix (per oposició a amateur). Un jugador professional. Un comediant professional. Un professional de la ràdio.

Un polític professional podria entrar en aquesta definició, doncs.

Tanmateix, ser un professional de molta anomenada acostuma a ser un motiu d'orgull. Però avui, arreu d'Europa, ser considerat un polític professional és quelcom semblant a inútil, aprofitat, i a voltes fins i tot pocavergonya. En política doncs més val ser un aficionat, un amateur.

Seria desitjable que tots els nostres polítics fossin vocacionals i no tinguessin la pretensió de convertir-se en polítics professionals. Però seria convenient? Perquè l'experiència és un grau. Com a tot arreu, hi ha polítics bons i dolents, honestos i corruptes, amb capacitat o sense, liberals, progressistes, socialistes, demòcrates. Les classificacions, val a dir-ho, són sempre interminables.

N'hi ha que viuen «de» la política depenent econòmicament de l'Estat en totes les seves formes. Val a dir també, que molts d'aquests professionals guanyen més diners a l'entrar en política que en les seves precedents activitats. Treballen molt, ens diuen, i es sacrifiquen pel bé comú amb reunions per Estras-

burg, París, Roma, Estocolm etc., ens asseguren.

Així com l'ofici de forner consisteix a fer un bon pa i mirar que sempre sigui cruixent. L'ofici de professional de la política sembla consistir a mantenir-se al capdamunt de la cadira institucional sempre al preu que sigui, per poder estar en un càrrec remunerat. L'important no és el lloc, el realment important és tenir un lloc i conservar-lo.

PER PODER mantenir-se a la cadira remunerada, els polítics professionals no dubten a l'hora de girar-se la camisa, com la marea puja o baixa amb el sol i la lluna. Ser polític per alguns/es és una forma de

Per poder mantenir-se a la cadira remunerada, els polítics professionals no dubten a l'hora de girar-se la camisa

vida. Tot sovint aquests grans professionals obliden que la permanència a la cadira també depèn del consentiment de l'opinió pública.

Alguns/es d'aquests polítics professionals passaran sense cap dubte, com uns supervivents, ben agafats a la «mamella» amb l'estómac i l'esquena proporcionats a la mida d'un país tan petit com el nostre. Un país en el qual tots ens coixem.

No és tan sols una opinió. És una constatació fonamentada. Vergonya els hauria de fer falta a la veritat per tal de mirar per l'interès propi. Vergonya per intentar ensarronar gratuïtament la ciutadania al parlar de suposades línies vermelles. Vergonya de falta al respecte a la gent que els va votar. Vergonya de saltar-se sistemàticament les regles del joc.

Això em porta a imaginar que

necessitem més professionals polítics i no tants polítics professionals. Quan estic parlant de professionals polítics faig referència a persones de la societat civil que han tingut i tenen una feina on tornar. Una feina que els permetrà viure després de deixar la política. Que entrin a la política per aportar i sumar, no per acomodar-se a la falda de la padrina.

Necessitem polítics que sàpiguen que la cadira no és seva. La cadira, si té algun propietari, és de la ciutadania, i la ciutadania la deixa perquè l'ocupi en el seu nom, i no en nom de cap altre. ≡

Membre de la Comissió Política Nacional d'SDP

EL PERIÒDIC

